

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Magnentij & Siluani tyrannorum ineritu, et Iudæorum in Palæstina
tumulta, & quòd Gallus Cæsar dum res novas moliri putaretur, interfectus
est. Cap. VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

eo tempore primas in palatio obrinere videretur, ex mandato imperatoris concilio praesiderent, Basilius episcopus Ancyrae partes suscipit contra Photinum disputandi. Ac cum disserendi certamen propter multa ac varia utriusque tum interrogata, tum responsa longius procederet, & celeres scribae rationes utrinque allatas exciperent, Basilius superior discessit. Photinus autem condennatus exilio, ne sic quidem suam defendere opinionem destitit: sed libros tum Latino, tum Graeco sermone conscriptos edidit, quibus non suam modo, verum etiam falsas aliorum opiniones probare ostendereque laboravit, de Photino & eius haeresi haec haec hactenus dicta sint.

De Magnentii & Silvanii tyrannorum interitu, et Iudaeorum in Palaestina tumultu, & quod Gallus Caesar dum res novas moliri putaretur, interfectus est. CAP. VI.

Dum haec geruntur. Magnentius, antiqua Roma occupata, multos tum ex ordine senatorio, tum ex plebe trucidavit. Qui cum accepisset duces Constantij iam propius ad bellum cum ipso gerendum accedere, secessit in Galliam versus solis occasum sitam. Quo in loco, multis praeliis inter utrumque exercitum commissis, nunc hi, nunc illi usque eo fuere superiores, quoad Magnentius ad extremum devictus, Mursam, quod est castellum Galliae, profugit. Qui cum videret milites suos, utpote victos, animis cadere, in loco edito consistens, eos confirmare conatus est. Illi autem, cum sicut alijs imperatoribus acclamare consueverant, Magnentio quoque illustre laudis testimonium tribuere in animis haberent, imprudentes atque adeo inuiti Constantium pro Magnentio Augustum esse clamant. Unde Magnentius coniecturam faciens imperium sibi a deo minime donatum esse, illo castro relicto, ulterius progredi constituit. Verum cum exercitus Constantij persequeretur, praelio circa Motioselcum factum, solus fugam capessens, Lugdunum salutis causa confugit. In qua urbe & matrem interfecit, & fratrem quoque, quem Caesarem creauerat: ad extremum manus graues ipse sibi attulit. Neque ita multo post, Decenius, alter eius frater, laqueo sibi necem conscivit. At tamultus reip. ne sic quidem compressi ac sedati sunt. Nam haud ita diu post, Silvanus quidam in Gal

SOZOMENI HISTOR.

lia ad Solē occidentē vergente tyrannidē exercere ceperit
quē breui post, duces Constantij è medio sustulere. Porro
Iudæi Diocæsareæ, cū Palæstinā, tū cæteras gentes finiti-
mas occupauere: sumptisq; armis, amplius Romanis parē-
re renuere. Quibus rebus cognitis, Gallus Cæsar atate iu-
rum Antiochiæ degēs, misso exercitu, eos subiugauit, &
Diocæsareā euertit. Qui cum rē præclarè gessisse visus es-
set, prosperitatē haudquā ferre potuit, sed instituit animo
occupare tyrannidē. Cuius conatus nou^o ex cæde tū Ma-
gni Quæstoris, tum Domitiani præfecti Orientis, quos in-
terfecerat, imperatori Cōstantio patefactus est. Qua re Cō-
stantius grauius cōmotus eū accersit ad se. Qui cū aufu-
gere nō posset (erat enim metu percussus) iter facere perre-
xit. iam verò cum non lōgè à Plabone insula abesset, iussu
imperatoris interfectus est, ad tertiū suū Consulatū, Con-
stantij autem septimum.

*De Constantij ad urbem Romam profectio, & Conci-
lio in Italia collecto, & quid Arianorum insidijs A-
thanasio magno obtigerit. CAP. VII.*

VBi verò Constantius, tyrannis occisis, se malis, quæ
casu inuecta fuerant, penitus liberatum existimauit,
decedens Sirmio, Romā antiquā concessit. Nam ibi
triumphū de victoria contra tyrannos parta agere cōstitu-
it: & quoniam arbitrabatur se posse episcopos primarios
vtriusque partis ad eadem de fide sentiendū inducere, eo-
dem tempore concilium in Italia cogi mandauit. Inter-
rim Iulius, cum ecclesiæ Romanæ episcopatum ad annos
viginti quinque administrasset, moritur: cui succedit Li-
berius. Iam verò hi, qui fidem Concilij Nicæni rej-
ciebant, tempus oportunum ad calumnias orthodoxis cō-
texendas se nactos arbitrati, impense admodum apud im-
peratorem laborarunt, vti omnes, quos ante ipsi abdicau-
erant, ecclesiis eijcerent, tum quòd doctrinā ipsorum opi-
nioni repugnantem tuerentur, tum quòd dedissent ope-
ram, dum adhuc viueret Constans, vti inimicitia inter
eum & fratrem Constantium, penes quos imperium erat,
fusciperentur: Cōstantem enim fratri, vti antè demonstra-
tum est, denuntiasse, se bellum contra eum facturum, nisi
Athanasium & alios episcopos reciperet. Maximè autem
omnium